Warszawa, dnia 19.01. 2018 r.

MINISTERSTWO ŚRODOWISKA
KANCELARIA OGÓLNA
WPŁYNĘŁO W DNIU 2018 -01- 22
L.dz. .....

MINISTER ŚRODOWISKA

DZŚ-III.281.139.2017/MT

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016r., poz. 23, 868, 996,1579,i 2138), zwanej dalej „k.p.a." i art. 16 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 935) po rozpatrzeniu odwołania:

1) Mazowieckiego Towarzystwa Ochrony Ekosystemów, ul. Spokojna 19B, 05-480 Karczew,
2) Stowarzyszenia „Szpaler", ul. Sochaczewska 84, Macierzysz, 05-850 Ożarów Mazowiecki,
3) Stowarzyszenia „Zieloni Rzeczypospolitej" Zarząd Regionu Mazowsze, ul. Grójecka 119, m.17, 02-120 Warszawa,

od decyzji Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 31 sierpnia 2017r., Nr 78/16/PZ.Z, znak: PZ.-I.7222.27.KS

- uchylam zaskarżoną decyzję i przekazuję sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji

U Z A S A D N I E N I E

Cytowaną we wstępie decyzją Marszałek Województwa Mazowieckiego przywołując w jej podstawie art. 181 ust.1pkt 1, art. 183 ust 1, art. 188, art. 201 ust. 1, art. 204, art. 211 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska /Dz.U. z 2017r. poz. 519 z późn.zm./ zwanej dalej „poś", po rozpatrzeniu wniosku Przedsiębiorstwa Usługowego „HETMAN" Sp. z o.o. udzielił pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji do kombinacji odzysku i unieszkodliwiania odpadów o zdolności przetwarzania ponad 75 ton na dobę, z wykorzystaniem obróbki biologicznej i obróbki wstępnej odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcania zlokalizowanej przy ul. Turystycznej 38 w miejscowości Nadarzyn, gm. Nadarzyn, z zachowaniem określonych warunków.

W odwołaniu Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów - uczestniczące w postępowaniu na prawach strony wniosło o rozstrzygniecie sprawy co do jej istoty i wydanie decyzji odmawiającej udzielenia pozwolenia zintegrowanego ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpatrzenia przez Marszałka Województwa Mazowieckiego. Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów stwierdza, że organ I instancji wydając przedmiotowe pozwolenie zintegrowane naruszył: art. 7, art. 77 k.p.a. poprzez niepodjęcie wszystkich czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego, art. 107 §1 i § 3 k.p.a. , art. 8 i art. 9 k.p.a. (zasadę pogłębiania zaufania obywateli) oraz art. 11 k.p.a. i art. 13 w zw. z art. 35 k.p.a.

Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów w odwołaniu podnosi, że przedmiotową decyzją doszło także do naruszenia cyt.:

A. art. 218 w/w ustawy „poś" poprzez niezapewnienie możliwość udziału w postępowaniu społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2017 r. poz. 353 ze zm.) zwanej dalej „uioś" oraz naruszenia w związku z tym przepisów Działu VIII k.p.a.
B. art. 36 w/w ustawy „uioś" w zw. z art. 218 ustawy „poś" poprzez nieprzeprowadzenie rozprawy administracyjnej w sytuacji w której organ, otrzymał skargi i protesty mieszkańców dotyczące dotychczasowej oraz przyszłej działalności instalacji.

C. art. 37 w/w ustawy „uioś" w zw. z art. 218 ustawy „poś" poprzez niepodanie w uzasadnieniu decyzji w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa.
D. art. 211 ust. 6 pkt. 11 w/w ustawy „poś" poprzez brak określenia sposobów efektywnego wykorzystania energii
E. art. 186 w/w ustawy „poś" poprzez jego niezastosowanie.
F. Działu V ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. z 2017 r. poz. 1121) zwanej dalej „pw" poprzez jego niezastosowanie.

Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów wskazuje również na zacytowane poniżej zastrzeżenia:

„ 1.Przepustowość instalacji do biostabilizacji w wysokości 9800 Mg/rok nie pozwoli na biostabilizację całości odpadu do biostabilizacji (frakcji podsitowej). Frakcja w części mechanicznej przechodzi na początku przez rozdrabniacz, który powoduje rozdrobnienie odpadu i zwiększenie ilości frakcji drobnej.
Instalacja dla biosuszenia ma przepustowość jedynie 37900 Mg/rok tj. jedynie 23% przepustowości części mechanicznej tzn. nie pozwala na przesuszenie całości odpadu przed mechanicznym przetwarzaniem - nawet w wariancie I przetwarzania odpadów komunalnych w wysokości 90 000 Mg/rok. Zakładając, że nawet jeżeli przesuszeniu ulegnie 37900 Mg/rok odpadów 20 03 01 z wariantu I to pozostaje 52 100 Mg odpadów zmieszanych do przetworzenia. Z tego powstanie min. 40% frakcji podsitowej (19 12 12) do biostabilizacji tj. 20 840 Mg, zaś przepustowość instalacji do biostabilizacji wynosi ledwie 9800 Mg/rok.
Ponadto w obliczeniach przepustowości części biologicznej instalacji została uwzględniona zawyżona gęstość nasypowa frakcji podsitowej. Przyjęta gęstość nasypowa frakcji 0-60 mm wysegregowanej ze zmieszanych odpadów komunalnych na poziomie 0,80 Mg/m^3 jest znacznie zawyżona, co dodatkowo fałszywie zwiększa przepustowość części biologicznej instalacji. Tak więc instalacja nie bilansuje się, gdyż nie pozwala na zagospodarowanie frakcji podsitowej nie poddanej biosuszeniu, ani tym bardziej frakcji do biostabilizacji po biosuszeniu.
2.Określając moc przerobową instalacji Organ oparł się na oświadczeniu wnioskodawcy zawartym we wniosku o udzielenie pozwolenia zintegrowanego, które to oświadczenie bazuje z kolei na doświadczeniach własnych wnioskodawcy. W literaturze (np. J.Kuliński w „Odpady Komunalne" 6/2016) dominuje pogląd, że wnioskodawca nie jest upoważniony do samodzielnego i dowolnego wskazywania wielkości mocy przerobowej instalacji, a wielkość ta winna być zbadana / zweryfikowana przez organ w toku postępowania administracyjnego.
3.Część mechaniczna nie jest zautomatyzowana i nie ma (będących już standardem w tego typu instalacjach) np. optoseparatorów tj. nie spełnia kryteriów najlepszej dostępnej techniki (BAT). Odzysk surowców poza magnesami odbywa się tylko ręcznie, co nie pozwoli na spełnienie określonych przez Ministra Środowiska poziomów odzysku i recyklingu.
4.Nie jest określone z betonu o jakich parametrach wykonana jest posadzka w hali sortowni. Może być to beton przepuszczalny, bez odpowiedniej folii ochronnej nieprzepuszczalnej, co może prowadzać do przenikania odcieków do gleby.
5.Powierzchnia hali sortowni jest zbyt mała do magazynowania wszystkich odpadów jakie mogą trafić do instalacji. Praca odbywa się w systemie dwuzmianowym, zaś odpady zwożone są cały dzień, głownie na koniec dnia roboczego w godzinach wieczornych. Hala powinna mieć odpowiednią powierzchnię do zmagazynowania odpadów przewidzianych do przetworzenia dnia następnego, gdyż nie będą one mogły być przerobione do końca danego dnia. Hala o powierzchni 1950,9 m^2 jest zbyt mała by pomieścić 3 linie technologiczne i stanowiska demontażu odpadów wielkogabarytowych i to o tak dużych mocach przerobowych.
6.Nie wskazano dokładnej specyfikacji przesiewacza kaskadowo-dyskowego. Obecnie na rynku nie ma dostępnych przesiewaczy czterofrakcyjnych dzielących w jednym urządzeniu odpadów na cztery różne frakcje, w tym przypadku na frakcję 0-20 mm, 20-60 mm, 60-80 mm i powyżej 80 mm.
7.Nie zweryfikowano przepustowości poszczególnych maszyn / urządzeń wchodzących w skład instalacji - czy faktycznie odpowiadają przepływom masowym i nie stanowią tzw. wąskich gardeł, pozwalają na zagospodarowanie całości masy odpadów przewidzianej do przetworzenia.
8.Decyzja nie może zawierać zapisów o instalacjach niepowstałych lub planowanych do wytworzenia, gdyż nie zostały dla niej przeprowadzone m.in. analizy emisyjne (str. 4 decyzji *"zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego prowadzący instalację planuje doposażenie hali sortowni w drugą linię technologiczną i jej uruchomienie z dn. 31 grudnia 2019 "*). W tym miejscu należy wskazać, że w decyzji nr DOSIU.285.15.2016.DS Minister Środowiska stwierdził, że decyzja

o pozwoleniu zintegrowanym nie może zawierać zapisów o planach rozwojowych instalacji, tym bardziej, że specyfikacja ww. planowanej instalacji nie jest w żaden sposób określona, nie ustalono też w toku postępowania czy PU Hetman Sp. z o. o. posiada stosowne decyzje administracyjne, w tym decyzje środowiskowe na takie inwestycje i rozbudowę instalacji. Ponadto rozbudowa ww. instalacji nie jest ujęta w planach inwestycyjnych, więc jest sprzeczna z aktualnym wojewódzkim planem gospodarki odpadami.

9.Filtry węglowe zamontowane przy wentylatorach dachowych hali biologicznego przetwarzania nie ograniczają substancji odorowoczynnych, toteż instalacja nie ma odpowiedniego oczyszczania powietrza procesowego. Instalacja nie spełnia zatem wymogów BAT.

10.Nie zostało w decyzji określone czy hala biologicznego przetwarzania jest szczelna. Halę trzeba traktować jako nieszczelną, gdyż posiada aż 6 wywietrzników, a żadnej czerpni, tzn. powietrze musi być zasysane jest przez otwory w budynku np. wrota (które będą musiały być otwarte aby zapewnić dopływ powietrza), co powoduje że hala ta (będąca częścią instalacji) nie spełnia wymogów BAT. Co znamienne decyzja w pkt. 111.20 zawiera nakaz prowadzenia procesu przy zamkniętych wrotach hali.

11.Ściany reaktorów wykonane są z bloczków, zaś przestrzeń pomiędzy bloczkami nie jest uszczelniona. Proces nie jest prowadzony w warunkach szczelnych. Jest to niezgodne z BAT.

12.Do stabilizacji tlenowej przeznaczone są jedynie dwa reaktory. Z uwagi iż są tylko dwa, ich duża przepustowość spowoduje, ze jeden reaktor będzie długo napełniany, co doprowadzi do gnicia wsadu i rozpoczęcia procesów beztlenowych, przed zapełnieniem całego reaktora i rozpoczęciem procesu tlenowego. Nie ma w decyzji obowiązku zapobiegania tego typu sytuacjom podczas zapełniania reaktora.

13.W jaki sposób jest możliwe przerzucanie odpadów w procesie biostabilizacji w tunelach foliowych, gdyż kanały napowietrzające umieszczone są w odpadzie na dnie reaktora? Ponieważ w takiej sytuacji napowietrzanie nie jest możliwe, prowadzi to do powstawania środowisk beztlenowych, zagniwania wsadu i nieprawidłowego procesu beztlenowego lub uszkodzenia kanałów napowietrzających lub tuneli foliowych, doprowadzając do rozszczelnienia i niekontrolowanej emisji powietrza procesowego.

14.Skoro w hali biologicznego przetwarzania przewidziano miejsce na przesiewanie odpadów i ich magazynowanie, będzie to wymagało częstych wjazdów ładowarek i pojazdów. Kwestia ta nie została wzięta pod uwagę przy analizach emisji substancji do powietrza, co pozostaje w sprzeczności z pkt. 1.11.20 decyzji.

15.Instalacja wyposażona jest w jeden separator powietrzny. Z kolei zgodnie z pkt II. 4 decyzji, wariant I, na ww. urządzeniu jest przetwarzana niezależnie frakcja >80 mm i 60-80mm. Technologicznie nie jest to możliwe.

16.W decyzji nie określono co dzieje się z frakcją ciężką wyseparowaną na separatorze powietrznym.

17.Nie określono w jaki sposób, zamykane są szczelnie tunele do biosuszenia. Brak zagwarantowania szczelności procesu i utrzymania jednolitych warunków wewnątrz tunelu.

18.Nie jest możliwe odprowadzanie odcieków z zamkniętych plastikowych tuneli foliowych podczas biosuszenia poprzez umieszczone w posadzce odwodnienia liniowe. Jeśli odcieki wyciekają z tunelu na posadzkę, na której leży tunel, oznacza to że tunel nie jest szczelny.

19.Na stronie 8 decyzji znajduje się postanowienie "w *trakcie trwania procesu technologicznego biosuszenia prowadzony jest systematyczny pomiar temperatury masy odpadów*". Jednakże nie opisano w jaki sposób i czy nie prowadzi to do rozszczelnienia tunelu np. w celu otwarcia i włożenia miernika temperatury. Nie określono takich zdarzeń przy analizie emisji do powietrza.

20.Przerzucanie odpadów o frakcji 0-40 mm w procesie biostabilizacji w tunelach foliowych nie jest możliwe technologicznie, gdyż nie ma możliwości wprowadzenia urządzenia przerzucającego bez uszkadzania tunelu foliowego lub kanałów napowietrzających.

21.Nie przedstawiono badań potwierdzających, że przepustowość instalacji do biostabilizacji faktycznie odpowiada ilości frakcji 0-40 mm powstającej z biosuszonego odpadu 0-80 mm.

22.Nie przedstawiono badań, że frakcja ciężka z frakcji 60-80 mm nie zawiera frakcji biodegradowalnej, która powinna zostać ustabilizowana.

23.Nie przedstawiono badań, że frakcja ciężka 40-80 mm powstała po biosuszeniu z frakcji 0-80 mm nie zawiera frakcji biodegradowalnej, która powinna zostać ustabilizowana.

24.W pkt III.8 decyzji mówi się o nawadnianiu odpadów poddawanych stabilizacji tlenowej, podczas gdy nie ma o tym mowy w pkt III.4 - opis stosowanej technologii. Nie określono w jaki sposób to następuje, tym bardziej, że wewnątrz zamkniętego tunelu foliowego nie ma urządzeń do nawadniania. Może być więc niezbędne otwarcie tunelu i niekontrolowana emisja substancji, która nie została ujęta w analizach dot. emisji do powietrza.

25.W analizach dot. ścieków nie ujęto ścieków w zwiększonej ilości wynikających z nawadniania odpadu w procesie stabilizacji.

26.W pkt III.13 mówi się o otwieraniu otworów rewizyjnych na czas poboru próbek. Tych rozszczelnień nie ujęto w analizach emisji substancji do powietrza.
27.W pkt III.16 jest mowa o biofiltrach, podczas gdy ich lokalizacja i umiejscowienie, jak również parametry techniczne nie zostały określone w żadnej innej części decyzji. Nie jest znana efektywność i sprawność biofiltrów, przez co analizy emisji substancji do powietrza nie zostały prawidłowo przeprowadzone i zweryfikowane.
28.W pkt IV ppkt 2 nie określono w jaki sposób prowadzona jest analiza i monitoring zużycia energii, co nie gwarantuje efektywności wykorzystania energii, (zarazem stanowi to o naruszeniu art. 211 ust. 6 pkt. 11 „poś").
29.W pkt IV ppkt 3 nie określono w jaki sposób i z jaką częstotliwością będzie następowała identyfikacja możliwości zmniejszenia zapotrzebowania na energię.
30.W pkt V.1.1) ilość odcieków powstających w procesie mycia urządzeń i obiektów instalacji jest zaniżona i nie pozwala na mycie i dezynfekcję urządzeń zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 11 stycznia 2013 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie odbioru odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości (Dz.U. z 2013 r. poz. 122). Jednocześnie w decyzji nie określono ilości pojazdów i pojemników/kontenerów niezbędnych do obsługi instalacji.
31.W analizach emisji substancji do środowiska nie uwzględniono emisji (spalin) z pojazdów dostarczających i odbierających odpady z instalacji.
32.W pkt. II.2.b nie wskazano parametrów folii polietylenowej, z której mają być wykonane tunele foliowe.
33.W pktVIII decyzji określono warunki dotyczące wytwarzania ścieków przemysłowych. Ścieki takie mają być gromadzone w zbiorniku bezodpływowym (o pojemności 10 m^3). Określono ilości i parametry gromadzonych ścieków, nie ma natomiast słowa na temat sposobu ich zagospodarowania. Zgodnie z prawem, odprowadzanie ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, do urządzeń kanalizacyjnych innego podmiotu wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego i zgody właściciela urządzeń kanalizacyjnych. Jak wykazano, takie postępowanie wymaga posiadania pozwolenia wodnoprawnego i umowy zawartej np. z MPWiK na zrzut ścieków o dużym ładunku ChZT / BZTs. W decyzji nie ma słowa na temat konieczności posiadania przez właściciela instalacji pozwolenia i umowy na wprowadzanie takich ścieków. Zatem organ nie rozstrzygnął w decyzji o sposobie prowadzenia przez właściciela instalacji gospodarki ściekowej, co świadczy zarówno o naruszeniu art. 77 § 1 k.p.a. jak i art. 107 § 1 k.p.a.".

Dalej Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów szczegółowo omawia problematykę: ścieków z instalacji przemysłowych, wymagań BAT, gospodarki wodnej, powietrza i hałasu a także terenów zalewowych wskazując w konkluzji, że organ I instancji powinien odmówić wydania pozwolenia zintegrowanego. Nadto w złożonym uzupełnieniu odwołania podsumowuje i konstatuje powyższe ustalenia oraz wskazuje, że nie będą dotrzymywane normy emisyjne w zakresie hałasu.

Stowarzyszenie „Szpaler" stwierdza w odwołaniu, że Marszałek Województwa Mazowieckiego zaskarżoną decyzją naruszył art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. poprzez wydanie decyzji w sytuacji, w której „miał obowiązek zawieszenia postępowania do czasu wydania ostatecznej decyzji środowiskowej"; wobec faktu, że nie zostało jeszcze ustalone, czy przedmiotowa instalacja spełnia wymogi ochrony środowiska zgodnie z art. 186 w/w ustawy „poś", stanowi to wadę do stwierdzenia nieważności decyzji, a także:
1)art. 186 ust. 1 pkt 1 „poś" w zw. z art. 141 ust. 2 „poś" poprzez wydanie decyzji o udzieleniu pozwolenia zintegrowanego, mimo że eksploatacja instalacji potencjalnie może powodować pogorszenie stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, co nie zostało jeszcze ustalone, bowiem decyzja środowiskowa dla przedsięwzięcia nie jest ostateczna, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na istotne ryzyka związane z ochroną środowiska, czy też ochroną zdrowia i życia ludzi.
2)art. 186 ust. 1pkt 3 „poś" poprzez wydanie decyzji o udzieleniu pozwolenia zintegrowanego, mimo że w sprawie zaistniały poważne wątpliwości co do tego, czy eksploatacja instalacji nie powoduje przekroczenia dopuszczalnych standardów środowiska, co zostanie dopiero ustalone; bowiem decyzja środowiskowa dla przedsięwzięcia nie jest ostateczna, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na istotne ryzyka związane z ochroną środowiska, czy też ochroną zdrowia i życia ludzi.
3)art. 186 ust. 1 pkt 7 „poś" poprzez wydanie decyzji o udzieleniu pozwolenia zintegrowanego, mimo że regionalna instalacja do przetwarzania odpadów komunalnych nie spełnia wymagań ochrony środowiska, co zostanie dopiero ustalone, bowiem decyzja środowiskowa dla przedsięwzięcia nie jest ostateczna, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na istotne ryzyka związane z ochroną środowiska, czy też ochroną zdrowia i życia ludzi, tym samym naruszenie również:

4)art. 6 ust. 2 „poś" i sformułowanej tam zasady przezorności poprzez wydanie decyzji umożliwiającej funkcjonowanie instalacji, pomimo, że jej oddziaływanie na środowisko nie zostało rozpoznane, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że działalność instalacji w wielu aspektach negatywnie oddziałuje na środowisko;
5)art. 7 i art. 77 § k.p.a. w zw. z art. 88I ust. 1 pkt 3 i art. 40 ust. 1 pkt 3 „pw", poprzez niezebranie i nierozpatrzenie całości materiału dowodowego w sprawie, a przez to nieustalenie, czy teren, na którym posadowiona jest inwestycja, jest położony na terenie szczególnego zagrożenia powodzią, a tym samym doprowadzenie do sytuacji, w której instalacja może działać na takim terenie, mimo że zabrania się na takim obszarze prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, w tym w szczególności ich składowania, składowania ścieków oraz wykonywania robót oraz czynności utrudniających ochronę przed powodzią lub zwiększających zagrożenie powodziowe, w tym zmiany ukształtowania terenu, składowania materiałów oraz wykonywania innych robót, zwłaszcza, że organ I instancji miał informację od Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie, że część przedmiotowego terenu znajduje się na terenie szczególnego zagrożenia powodzią;
6)art. 8 § 1 k.p.a. poprzez niedochowanie należytej staranności w toku postępowania i wydanie decyzji merytorycznej, mimo że nie zostało jeszcze przeprowadzone postępowanie, którego wynik determinuje możliwość (lub jej brak) wydania pozwolenia zintegrowanego, podczas gdy wynik tego postępowania ma szczególne znaczenie przy ocenie, czy inwestycja nie narusza szeregu zakazów zawartych m. in. w ustawie „poś", „pw" i innych aktach prawnych, (...), przez co został zagrożony interes publiczny (m.in. poprzez stworzenie zagrożenia dla środowiska i powodziowego) i została naruszona zasada pogłębiania zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej;

Stowarzyszenie „Szpaler" podnosi również naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci § 6 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia nr 3 Wojewody Mazowieckiego z dnia 13 lutego 2007 roku w sprawie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu, zwane dalej „WOCK" poprzez jego niezastosowanie, mimo że zgodnie z tym przepisem na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu zakazuje się realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w sytuacji, gdy to oddziaływanie jest obecnie przedmiotem postępowania; i w tym zakresie wnosi o przeprowadzenie dowodu z dokumentu - pisma RZGW w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2016 roku, na okoliczność położenia inwestycji częściowo na obszarze szczególnie zagrożonym powodzią;
Podnosząc powyższe Stowarzyszenie „Szpaler" domaga się na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji albo alternatywnie na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. o uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do rozpatrzenia organowi I instancji. Jednocześnie wnosząc o wskazanie organowi I instancji na obowiązek zawieszenia postępowania na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 Kpa, do czasu gdy decyzja środowiskowa stanie się ostateczna.

Kolejno Stowarzyszenie „Zieloni Rzeczypospolitej Polskiej" zarzuca przedmiotowej decyzji naruszenie przepisów prawa:
-procesowego:
A)art. 7,8, 77 §1, 107§3 k.p.a. oraz art. 80 k.p.a. poprzez zaniechanie wszechstronnej i wnikliwej oceny zebranego materiału dowodowego, a poprzez to brak analizy czy w sprawie występują przesłanki pozytywne, czy też negatywne do wydania decyzji - pozwolenia zintegrowanego,
B)art. 7,8, 77 §1, 107§3k.p.a. oraz art. 80 k.p.a. poprzez zaniechanie wszechstronnej i wnikliwej oceny zebranego materiału dowodowego i oparcie się organu wyłącznie na twierdzeniach wnioskodawcy z pominięciem argumentów zgłaszanych zarówno przez pozostałe podmioty uczestniczące w postępowaniu na prawach strony oraz czynnik społeczny w ramach konsultacji,
C)art. 7,8, 77 §1, 107§3 k.p.a. oraz art. 80 k.p.a. poprzez niepełne i nienależyte ustalenie stanu faktycznego sprawy z pominięciem oceny czy eksploatacja instalacji dla której wydana została zaskarżona decyzja, powodowałaby przekroczenie dopuszczalnych standardów emisji oraz jakości środowiska, mimo iż w toku postępowania ujawniono wiele nieprawidłowości w funkcjonowaniu rzeczonej instalacji,
D)art. 7,8, 77 §1, 107§3 k.p.a. oraz art. 80 k.p.a. poprzez niepełne i nienależyte ustalenie stanu faktycznego sprawy z pominięciem oceny czy regionalna instalacja do przetwarzania odpadów komunalnych spełnia wymagania ochrony środowiska lub wymagania określone dla takiej instalacji, mimo iż w toku postępowania ujawniono wiele nieprawidłowości w funkcjonowaniu rzeczonej instalacji,
E)art.6,7,8,11 k.p.a. poprzez wydanie decyzji z naruszeniem prawa, a to w sytuacji gdy wnioskodawca nie uzyskał prawomocnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia.
- materialnego:
A)art. 186 ust.l pkt.2,3,7 w/w ustawy „poś", w zw. z art. 186 ust.l pkt.l „poś" poprzez jego niezastosowanie

podczas, gdy właściwa analiza materiału dowodowego w sprawie, oparta na licznych argumentach oraz uwagach ujawniających wiele nieprawidłowości w funkcjonowaniu rzeczonej instalacji, zgłaszanych zarówno przez pozostałe podmiotu uczestniczące w postępowaniu na prawach strony oraz czynnik społeczny w ramach konsultacji, winna skutkować wydaniem decyzji odmawiającej wydania pozwolenia zintegrowanego,
B)art. 211 ust.6 pkt.2 „poś" poprzez nieokreślenie w decyzji sposobów osiągania wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości,
C)art. 211 ust.6 pkt.l0 „poś" poprzez niewystarczające, pobieżne i lakoniczne określenie w decyzji sposobu postępowania w przypadku zakończenia eksploatacji instalacji, w tym sposobu usunięcia negatywnych skutków powstałych w środowisku w wyniku prowadzonej eksploatacji, w sytuacji, gdy są one przewidywane.
Podnosząc powyższe Stowarzyszenie „Zieloni Rzeczypospolitej Polskiej" wnosi o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie sprawy co do jej istoty poprzez wydanie decyzji odmawiającej wydania pozwolenia zintegrowanego ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.
W uzupełnieniu odwołania z dnia 23 listopada 2017r. Stowarzyszenie „Zieloni Rzeczypospolitej Polskiej" podnosi brak zgodności wydanego pozwolenia zintegrowanego z decyzją środowiskową i przywołując orzecznictwo sądów dowodzi niezgodności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z wydanym pozwoleniem zintegrowanym w zakresie gospodarowania odpadami:

a) sortowania odpadów innych niż zmieszane odpady komunalne – tj. braku możliwości funkcjonowania instalacji w jej wariancie II, dla którego nigdy nie została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach,
b) mechanicznego przetwarzania odpadów określonych w wariancie III instalacji, gdyż decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dopuszcza produkcję RDF powstałego wyłącznie z odpadów po sortowaniu, przy czym pojęciem „balastu" określa odpady o kodzie 19 12 12,
c) biosuszenia i biologicznej stabilizacji odpadów w części biologicznej instalacji, ponieważ decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dopuszcza wyłącznie kompostowanie,
d) możliwości funkcjonowania trzeciego elementu mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów, tj. wyposażenia instalacji w ciąg technologiczny (sita i taśmociągi) służący mechanicznemu przetwarzaniu odpadów o kodzie 19 05 99 tzw. stabilizatu,

a także odmiennego w obu decyzjach zużycia energii elektrycznej.
Nadto dokonując analizy wniosku i jego uzupełnień Stowarzyszenie „Zieloni Rzeczypospolitej Polskiej" wskazuje na występujące w jego ocenie nieścisłości a także prowadząc kolejne rozważania i przeliczenia parametrów przyjętych do obliczeń danych konstatuje wady wniosku (jego uzupełnień i wersji ujednoliconej) dochodząc w konsekwencji do przekonania, że brak wewnętrznej spójności wniosku powinien skutkować uchyleniem przedmiotowej decyzji.

Jednocześnie w toku postępowania odwoławczego wpłynęło pismo Stowarzyszenia PROJEKT RASZYN, w którym odnosząc się do w/w złożonych odwołań, w tym wskazując na pojawiające się nieprawdziwe informacje – wielokrotnie dementowane przez RZGW w Warszawie i przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej, Stowarzyszenie to wyraża nadzieję, że Spółka HETMAN będzie mogła nadal prowadzić swoją działalność w Nadarzynie.

Rozpatrując sprawę w związku z wniesionym odwołaniem ustalono co następuje:

Po przeprowadzeniu oceny odwołań pod kątem spełnienia wymogów formalnych, niezbędnych do zainicjowania postępowania odwoławczego, Minister Środowiska, jako organ wyższego stopnia wobec Marszałka Województwa Mazowieckiego, zgodnie z art. 377a w/w ustawy „poś"– uznał, że przywołane Stowarzyszenia posiadają legitymacje do wniesienia odwołania od decyzji w sprawie wydania przedmiotowego pozwolenia zintegrowanego.
Odwołanie od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy stronie, o czym stanowi art. 127 k.p.a. Organizacja ekologiczna, która nie jest stroną, może skutecznie wnieść odwołanie, jeżeli pozwalają na to przepisy prawa. Chodzi tu o art. 44 w/w ustawy „uioś", z którego wynika, że organizacja ekologiczna uczestniczy na prawach strony w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli zgłosi taką chęć, a prawo wniesienia odwołania od decyzji wydanej w takim postępowaniu służy jej także

wtedy, gdy nie przysługiwały jej prawa strony w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa prowadzonym przez organ pierwszej instancji.
Jak wynika z art. 185 ust. 2a w/w ustawy „poś", w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz.1101), przepisy art. 44 w/w „uioś" stosuje się w postępowaniu o wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowo zbudowanej instalacji, o wydanie pozwolenia zintegrowanego z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2, lub w postępowaniu dotyczącym jego zmiany polegającej na udzieleniu takiego odstępstwa oraz w postępowaniu o wydanie decyzji o wydaniu lub zmianie pozwolenia dotyczącej istotnej zmiany instalacji.
Z akt sprawy wynika, że Stowarzyszenia: „Zieloni Rzeczypospolitej Polskiej", „Szpaler" i Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów zgłosiły chęć uczestnictwa na prawach strony w postępowaniu prowadzonym przez Marszałka Województwa Mazowieckiego o udzielenie pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji do kombinacji odzysku i unieszkodliwiania odpadów o zdolności przetwarzania ponad 75 ton na dobę, z wykorzystaniem obróbki biologicznej i obróbki wstępnej odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcania.

Zgodnie z treścią art. 201 ust. 1 w/w ustawy „poś" pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na skalę prowadzonej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, z wyłączeniem instalacji lub ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych. Rodzaje instalacji, których funkcjonowanie wymaga uzyskania pozwolenia zintegrowanego zostały określone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 2 września 2014r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości /Dz. U z 2014r., poz. 1169/. W zakresie gospodarki odpadami w pkt 5 ppkt 3b tiret 1 załącznika do w/w rozporządzenia został wskazany rodzaj instalacji prowadzonej przez Spółkę HETMAN , mianowicie instalacja do odzysku lub kombinacji odzysku i unieszkodliwiania, o zdolności przetwarzania ponad 75 ton na dobę, z wykorzystaniem obróbki biologicznej.
Analizując zgromadzoną w sprawie dokumentację przede wszystkim zauważyć należy, iż przedmiotowa instalacja jest instalacją przeznaczoną do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów komunalnych oraz mechanicznego przetwarzania odpadów pochodzących z selektywnej zbiórki odpadów, oznaczonych kodami z podgrup: 15 01, 20 01, 20 02 i 20 03 oraz z grup: 03,04,05, 15 16, 17, 19 i 20 w celu produkcji paliwa alternatywnego.
Pozwoleniem zintegrowanym zostało objęte także manualne przetwarzanie odpadów wielkogabarytowych poza instalacją.
Zgodnie z pkt II.1 pozwolenia zintegrowanego instalacja może być prowadzona, w zależności od potrzeb, w trzech wariantach:

A)wariant I - mechaniczno-biologiczne przetwarzanie zmieszanych odpadów komunalnych,
B)wariant II - mechaniczne przetwarzanie odpadów pochodzących z selektywnej zbiórki, oznaczonych kodami z podgrupy 15 01, 20 01, 20 02 i 20 03,
C)wariant III - mechaniczne przetwarzanie odpadów, oznaczonych kodami z grupy 03, 04, 07, 15, 16, 17, 19 i 20, w celu produkcji paliwa alternatywnego.

W pkt II.2 pozwolenia zintegrowanego została wskazana moc przerobowa instalacji, w tym dla poszczególnych jej wariantów i stosowanych procesów.

Zgodnie z w/w punktem pozwolenia instalacja do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów składa się z:

A)części mechanicznej - o całkowitej mocy przerobowej (praca w systemie dwuzmianowym w dni robocze oraz w systemie jednozmianowym w soboty) 158 000,0 megagramów (Mg)/rok, w której prowadzone mogą być procesy:

a) mechanicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, oznaczonych kodem 20 03 01 (wariant I) - w ilości do 90 000,0 Mg/rok,
b) mechanicznego przetwarzania odpadów pochodzących z selektywnej zbiórki, oznaczonych kodami z podgrupy 15 01, 20 01, 20 02 i 20 03 (wariant II) - w ilości do 38 000,0 Mg/rok,

c) mechanicznego przetwarzania odpadów, oznaczonych kodami z grupy 03, 04, 07, 15, 16, 17, 19 i 20, w celu produkcji paliwa alternatywnego (wariant III) - w ilości do 30 000,0 Mg/rok;

B)części biologicznej - o całkowitej mocy przerobowej 47 700,0 Mg/rok
(w tym 37 900,0 Mg/rok dla procesu biosuszenia i 9 800,0 Mg/rok dla procesu biostabilizacji),
w której prowadzone są procesy:

a) biologicznego suszenia frakcji o wielkości 0-80 milimetrów (mm) (tak zwanej (tzw.) frakcji podsitowej, oznaczonej kodem 19 12 12), wydzielonej ze zmieszanych odpadów komunalnych (wariant I) w ilości do 33 000,0 Mg/rok,
b) biologicznej tlenowej stabilizacji frakcji o wielkości 0-40 mm (oznaczonej kodem 19 12 12) wydzielonej mechanicznie z odpadów powstałych w wyniku biologicznego suszenia frakcji podsitowej (wariant I) w ilości do 9 800,0 Mg/rok;

C)sita o oczkach wielkości 20 mm i 40 mm, wyposażonego w taśmociągi wyładowcze oraz separator magnetyczny, o całkowitej mocy przerobowej 194 300,0 Mg/rok, w którym prowadzony jest proces:

a) mechanicznego przetwarzania odpadu o kodzie 19 05 01, powstałego w wyniku biologicznego suszenia frakcji podsitowej w ilości do 26 400,0 Mg/rok,
b) mechanicznego przetwarzania wytworzonego stabilizatu w ilości do 9 310,0 Mg/rok.

W odniesieniu do zmieszanych odpadów komunalnych instalacja stanowi zintegrowany ciąg technologiczny złożony z części mechanicznej z wydzieleniem poszczególnych frakcji na jednej lub dwóch liniach technologicznych oraz frakcji biologicznej (biosuszenie z ubytkiem masy odpadów o ok. 20% i biologicznej stabilizacji)

Udzielając pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji w zakresie gospodarki odpadami, organ I instancji podał moce przerobowe części mechanicznej i biologicznej instalacji oraz szczegółowo określił elementy instalacji do mechanicznego przetwarzania odpadów i biologicznego przetwarzania odpadów (tzw. część mechaniczna i biologiczna).

Dokonując analizy przedmiotowej decyzji stwierdzić należy, iż Marszałek Województwa Mazowieckiego w sposób szczegółowy określił funkcjonowanie przedmiotowej instalacji w zakresie jej eksploatacji w odniesieniu do poszczególnych etapów prowadzenia procesów, w ramach których wskazał elementy ciągów technologicznych wraz z podaniem urządzeń i obiektów technicznych. Organ I instancji dla poszczególnych ciągów technologicznych przetwarzania odpadów - eksploatacji instalacji podał w sposób dokładny i konkretny przebieg procesu zachodzącego w danym ciągu technologicznym oraz zawarł jego opis i zakres.

W sposób prawidłowy i zgodny z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa określono rodzaje i kody odpadów, które zostały dopuszczone do:

A) w wariancie I (proces przetwarzania odpadów oznaczonych kodem 20 03 01):

a) przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych (załącznik do decyzji Tabela nr 1),
b)wytwarzania, powstające w wyniku przetworzenia zmieszanych odpadów komunalnych w części mechanicznej instalacji (załącznik do decyzji Tabela nr 2),
c)przetwarzania w części biologicznej instalacji do mechaniczno- biologicznego przetwarzania odpadów – w procesie biosuszenia (załącznik do decyzji Tabela nr 3),
d)wytwarzania, powstające w wyniku procesu biologicznego suszenia frakcji 0-80mm (tzw. frakcji podsitowej) w części biologicznej instalacji (załącznik do decyzji Tabela nr 4),
e)przetwarzania na sicie o wielkości oczek 40mm wyposażonym w taśmociągi wyładowcze oraz separator metali żelaznych(załącznik do decyzji Tabela nr 5),
f)wytwarzania, powstające w wyniku przetwarzania odpadu o kodzie 19 05 01 na sicie o wielkości oczek 40 mm, wyposażonym w wymienione w pkt. e urządzenia(załącznik do decyzji Tabela nr 6),
g)przetwarzania w części biologicznej instalacji do mechaniczno- biologicznego przetwarzania odpadów- w procesie stabilizacji tlenowej (załącznik do decyzji Tabela nr 7),
h)wytwarzania, powstające w wyniku procesu biologicznej stabilizacji frakcji o wielkości 0-40mm w części biologicznej instalacji (załącznik do decyzji Tabela nr 8),
i)przetwarzania odpadów na sicie o wielkości oczek 20 mm (załącznik do decyzji Tabela nr 9),
j)wytwarzania, powstające w wyniku procesu przetwarzania stabilizatu na sicie o wielkości oczek 0-20 mm (załącznik do decyzji Tabela nr 10).

B)w wariancie II (proces mechanicznego przetwarzania odpadów z podgrup: 15 01, 20 01, 20 02, i 20 03:

a)przetwarzania w części mechanicznej (załącznik do decyzji Tabela nr 11),

b)wytwarzania powstające z przetwarzania odpadów z podgrup 15 01, 20 01, 20 02, i 20 03 (załącznik do decyzji Tabela nr 12),
C)w wariancie III (proces mechanicznego przetwarzania odpadów z grup: grupy 03, 04, 07, 15, 16, 17, 19 i 20:
a) przetwarzania w części mechanicznej instalacji do mechanicznego przetwarzania odpadów (załącznik do decyzji Tabela nr 13),
b)wytwarzania, powstające w wyniku przetwarzania odpadów z podgrup 03, 04, 07, 15, 16, 17, 19 i 20 (załącznik do decyzji Tabela nr 14).
D w wariancie IV – przetwarzania odpadów wielkogabarytowych – poza instalacją:
a)przetwarzania (załącznik do decyzji Tabela nr 15),
b)wytwarzania, powstające w wyniku przetwarzania odpadów wielkogabarytowych (załącznik do decyzji Tabela nr 16).

Poszczególne procesy przetwarzania (odzysku - R i unieszkodliwiania - D) zostały wskazane w sposób prawidłowy i zgodny z załącznikami 1 i 2 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012r. o odpadach (Dz. U. z 2018r., poz. 21).
Organ I instancji, odnosząc się do wymogów prawa, wskazał masę odpadów poddawanych przetworzeniu i powstających (wytwarzanych) po danym procesie przetworzenia, a także podał podstawowy skład chemiczny i właściwości dla poszczególnych rodzajów wytwarzanych odpadów. Procesy technologiczne poszczególnych wariantów eksploatacji instalacji zostały przedstawione w sposób szczegółowy i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości, co do przebiegu oraz ich merytorycznych aspektów. W tym kontekście zwraca uwagę spójność co do zawartych ustaleń odnoszących się do zbiegu przetwarzania odpadów określonych w danym elemencie do odpowiadających temu elementowi stwierdzeń dotyczących wytwarzanych (powstających z procesu przetwarzania) odpadów. Kolejno zauważyć należy, że miejsca i sposoby gospodarowania odpadami zostały wskazane w odniesieniu do wszystkich wymienionych powyżej wariantów eksploatacji instalacji.
Warto w tym miejscu zauważyć, że wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego powinien określać całościowe podejście zakładu do ochrony środowiska realizowane m.in. poprzez zastosowanie najlepszych dostępnych technik (ang. *best available techniques*, BAT) tj. najbardziej efektywnych technik w osiąganiu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości, o takim stopniu rozwoju, który umożliwia ich praktyczne zastosowanie z uwzględnieniem warunków ekonomicznych i technicznych oraz rachunku kosztów inwestycyjnych i korzyści dla środowiska, a które to techniki prowadzący daną instalację może uzyskać – i wdrożyć.
Pozwolenia zintegrowane powinny bowiem zapewniać wysoki poziom ochrony, uwzględniając wymagania najlepszych dostępnych technik (BAT), publikowanych w dokumentach referencyjnych BAT (BREF), a w szczególności w decyzjach wykonawczych Komisji, czyli Konkluzjach BAT.
W dokumencie referencyjnym BAT dla przemysłu przetwarzania odpadów (sierpień 2006 – publikowanym na stronach internetowych Ministerstwa Środowiska, w tym jego wyjaśnieniach dla MBP) stwierdzono, że instalacja do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów powinna spełniać poniższe kryteria:
„ulepszyć przetwarzanie mechaniczno-biologiczne poprzez:
stosowanie w pełni zamkniętych bioreaktorów;
unikanie warunków beztlenowych w trakcie przetwarzania tlenowego poprzez kontrolowanie fermentacji i dostawy powietrza (przy użyciu stabilizowanego obwodu powietrza) oraz poprzez dostosowanie napowietrzania do rzeczywistej działalności biodegradacyjnej;
efektywne gospodarowanie wodą;
termiczne izolowanie sufitu hali degradacji biologicznej w procesach tlenowych;
zminimalizowanie wytwarzania gazu do poziomu 2500 do 8000 Nm^3 na tonę;
zapewnienie jednolitego materiału wsadowego;
recykling wód procesowych lub błotnistych pozostałości w ramach procesu tlenowego w celu całkowitego uniknięcia emisji do wody.
W przypadku generowania ścieków należy je oczyścić w celu osiągnięcia wartości wymienionych w BAT;
nieustanne nabywanie wiedzy na temat połączenia między kontrolowanymi zmiennymi degradacji biologicznej a zamierzonymi emisjami (gazowymi);
redukcję emisji związków azotu poprzez zoptymalizowanie wskaźnika C:N;
zaleca się redukcję emisji z przetwarzania mechaniczno-biologicznego do następujących poziomów:
odory do 500-6000 ($j.o./m^3$);
NH_3 do 1-20 ($mgNH_3/m^3$);

pył do 5-20 (mg/m^3);
przy użyciu odpowiedniej kombinacji następujących technik: utrzymanie właściwego zarządzania, regeneracyjny utleniacz termiczny, usuwanie pyłu;
zredukowanie emisji do wody do poziomów wymienionych w BAT.
Ponadto należy ograniczyć emisje całkowitego azotu, amoniaku, azotanów i azotynów do wody".
Warto przy tym zaznaczyć, że zgodnie z w/w dokumentem referencyjnym (rozdział 2.2.2) w opisie procesu określa się, że „Zakłady MBP są bardzo elastyczne i można je budować na zasadzie modułowej. Faza przetwarzania mechanicznego obejmuje segregowanie i regenerację odpadów. Procesy, które mogą wchodzić w jej zakres to: otwarte worki z odpadami (w razie potrzeby) (np. rozdrabniacze) ekstrakcja niepożądanych składników, które mogłyby utrudniać dalszą obróbkę (np. separatory metalu) optymalizacja wielkości cząsteczek dla potrzeb dalszej obróbki (np. sita lub rozdrabniacze) segregacja materiałów biodegradowalnych w wylewach z podstawowego odsiewania, dzięki czemu można je przekazać do procesu przetwarzania biologicznego (np. sita) segregacja materiałów o wysokiej wartości opałowej, takich jak materiały włókiennicze, papier i tworzywa sztuczne, w przelewach z podstawowego odsiewania, dzięki czemu można je przekazać do wykorzystania w produkcji paliwa. Ponadto segregacja materiałów nadających się do dalszego odzysku materiałowego (np. poprzez oddzielanie powietrza), ujednolicenie materiałów przeznaczonych do przetwarzania biologicznego".
Podkreślić w tym miejscu należy, co wynika bezpośrednio z przywołanej treści w/w dokumentu referencyjnego, że instalacja MBP ma charakter modułowy tj. złożony z poszczególnych ogniw-komponentów służących realizacji określonych celów prowadzących w konsekwencji do pozyskania ze zmieszanych odpadów komunalnych takich frakcji (rodzajów odpadów), które mogą być odzyskane (w tym poddane recyclingowi) oraz do redukcji odpadów biodegradowalnych składowanych na składowisku odpadów.
Jednocześnie wskazać należy, że konkretyzacja warunków i wymagań dla prowadzenia danej instalacji MBP następuje w danym pozwoleniu zintegrowanym, gdyż przedstawione powyżej wymagania mają charakter zaleceń i informacji. Natomiast w chwili obecnej nie zostały jeszcze opracowane na poziomie europejskim konkluzje dla przemysłu przetwarzania odpadów.
W opinii organu odwoławczego, instalacja będąca przedmiotem omawianego pozwolenia zintegrowanego, z całą pewnością ma charakter modułowy, o czym świadczą jej części mechaniczna i biologiczna, a także możliwość prowadzenia jej w części mechanicznej w sposób wariantowy.
Przechodząc do zarzutów podnoszonych przez w/w Stowarzyszenia organ odwoławczy pragnie przede wszystkim zauważyć, że pozwolenie zintegrowane jest wysoce specjalistyczną decyzją administracyjną, w której następuje ustalenie merytorycznych wymagań w odniesieniu do poszczególnych komponentów środowiska w ściśle określonym reżimie prawnym.

Kolejno zatem wyjaśnia się co następuje:

Przede wszystkim wskazać trzeba, że w analizowanej sprawie, w opinii organu odwoławczego Marszałek Województwa Mazowieckiego nie naruszył art. 7, art. 8, art. 9 oraz art. 10, art. 77 § 1k.p.a.i art. 107 § 3 k.p.a.
Zgodnie z art. 7 k.p.a. w toku postępowania organy administracji stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.
Organ prowadzący postępowanie administracyjne, czy to w I instancji, czy odwoławcze, obowiązany jest przestrzegać zasady prawdy obiektywnej, wyrażonej w tym przepisie . Oznacza to, że materiał dowodowy zebrany w sprawie powinien być kompletny, tj. dotyczący wszystkich okoliczności faktycznych, które mają znaczenie w sprawie. Z art. 77 § 1 ustawy k.p.a. wynika bowiem obowiązek organu administracji zgromadzenia całego materiału dowodowego, koniecznego do rozstrzygnięcia sprawy, co oznacza obowiązek podjęcia przez organ stosownych działań, między innymi przeprowadzenia z urzędu dowodów służących ustaleniu stanu faktycznego sprawy oraz zażądania od strony przedstawienia dowodów na poparcie jej twierdzeń. Z kolei art. 8 k.p.a. nakazuje prowadzenie postępowania w taki sposób, aby pogłębić zaufanie obywateli do organów państwa oraz świadomość i kulturę prawną obywateli.
Natomiast art. 9 k.p.a. zobowiązuje organy administracji państwowej do rzetelnego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych mających wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego oraz czuwania, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznajomości prawa.

W tym miejscu wskazać należy, że do niniejszego postępowania chęć udziału w nim zgłaszało szereg stowarzyszeń. Organ I instancji dokonując analizy poszczególnych wniosków o dopuszczenie do udziału w analizowanym postępowaniu dopuścił wyłącznie te, które spełniały przesłanki wynikające z art. 44 „uioś". Fakt ten znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Zauważyć trzeba, że z poszanowaniem powyższych zasad organ I instancji umożliwił uczestnictwo w oględzinach instalacji. Nadto na co należy zwrócić szczególną uwagę, Stowarzyszenia uczestniczące w postępowaniu o wydanie pozwolenia zintegrowanego skutecznie inicjowały postępowania odwoławcze w postępowaniach wpadkowych np. w przedmiocie zawieszenia postępowania. Nie podlega uwzględnieniu również zarzut naruszenia art. 10 k.p.a. albowiem Stowarzyszenia brały aktywny udział w postępowaniu, były zawiadomione o możliwości wypowiedzenia się co do zebranego materiału dowodowego. Czynny udział danego stowarzyszenia w postępowaniu polega bowiem na możliwości wypowiedzenia się co do całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego przed wydaniem decyzji, co zostało zagwarantowane w przeprowadzonym postępowaniu, a fakt ten znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Wbrew zarzutom wskazywanym w odwołaniach nie doszło w przedmiotowym postępowaniu do naruszenia prawa procesowego.

W kwestii formalnej zauważyć również należy, że przywołana przez Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Środowiska decyzja Ministra Środowiska o nr DOSIU.285.15.2016.DS nie istnieje. Biorąc jednak pod uwagę, że w/w Towarzystwu mogło chodzić o decyzję Ministra Środowiska o znaku: DZŚ.285.15.2016, to niezależnie od faktu, że została ona wydana dla innego podmiotu i jej ustalenia dotyczyły zupełnie odmiennego stanu formalno-prawnego, to nie zawiera ona ustaleń przywoływanych przez w/w Towarzystwo. Podkreślić również należy, że decyzja o pozwoleniu zintegrowanym może dotyczyć zarówno istniejących jak i projektowanych instalacji.

Kolejno zauważyć trzeba, że wszystkie zgłaszane uwagi przez Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Środowiska zostały przez organ I instancji wyspecyfikowane w pkt 1-29; a w odniesieniu do poszczególnych zarzutów Marszałek Województwa Mazowieckiego na str. 52-66 uzasadnienia zaskarżonej decyzji zawarł szczegółowe wyjaśnienia.

Jednocześnie stwierdzić należy, że wśród decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 „uioś", które muszą być poprzedzone wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie została wymieniona decyzja – pozwolenie zintegrowane, co nie oznacza, że inwestor dla realizacji danego przedsięwzięcia jest zwolniony z obowiązku uzyskania takiej decyzji. W analizowanej sprawie, z akt sprawy wynika, że zapadła decyzja Wójta Gminy Nadarzyn z dnia 17 kwietnia 2013r. znak:ROŚ.6220.3.4.2013.KP; Nr 4/2013, którą organ ten, po stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dokonał ustaleń dla realizacji tego przedsięwzięcia. Z decyzji tej wynika m.in. że Punkt Konfekcjonowania Odpadów będzie składał się z następujących segmentów technologicznych:

- sortowni odpadów komunalnych zmieszanych o przepustowości do 160 Mg/rok składającej się z dwóch bliźniaczych linii segregacji odpadów (obecnie funkcjonującej oraz nowej o takich samych parametrach),
- dwóch zintegrowanych z liniami sortowniczymi, linii przygotowania frakcji odpadowej do produkcji paliwa RDF (odpad o kodzie 19 12 10), z balastu powstałego po sortowaniu,
- kompostowania o wydajności do 60 Mg/rok,
- magazynu na odpady niebezpieczne i inne niż niebezpieczne,
- uzupełniających obiektów infrastruktury.

W tym miejscu zwrócić należy uwagę na zbieżność parametrów technicznych instalacji określonej w/w decyzji Wójta Gminy Nadarzyn i parametrów określonych w analizowanym pozwoleniu zintegrowanym.

Wyjaśnić bowiem należy, że w/w ustawy, mianowicie „uioś" i „poś" regulują odrębną materię i zawierają także przepisy o charakterze sankcyjnym (karnym), które mogą być stosowane, w sytuacji, gdy podmiot unika przestrzegania obowiązków lub działa niezgodnie z prawem.

Kolejno podkreślić należy, że orzecznictwo sądów administracyjnych wskazuje, że „ustawodawca przyznając gminie uprawnienie do samodzielnego kształtowania przestrzeni i sposobu jej wykorzystania zagwarantował równocześnie możliwość przeciwdziałania takiemu sposobowi jej zagospodarowania, dopuszczonemu na podstawie decyzji, który nie odpowiada koncepcji przyjętej przez gminę w planie miejscowym. Celowi temu służy np. przepis art. 65 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nakazujący organowi, który wydał decyzję o warunkach zabudowy albo decyzje o realizacji celu publicznego stwierdzenia jej wygaśnięcia, jeżeli dla tego terenu uchwalono plan miejscowy, którego ustalenia są inne niż w wydanej decyzji. Reguła ta nie ma jednak zastosowania w takiej sytuacji, kiedy na podstawie decyzji wskazanej w art. 65 ust. 1 powołanej ustawy wydano ostateczną decyzję o pozwoleniu

na budowę". Z powyższego wynika, że ustawodawca szanuje prawa nabyte oraz interes inwestora i racjonalnie traktuje jego sytuację na takim etapie procesu inwestorskiego, na którym konkretna inwestycja zaczyna się urzeczywistniać. Jednocześnie wskazać trzeba, że przepis ten nie wymaga aby decyzja o pozwoleniu na budowę uzyskała walor ostateczności przed wejściem w życie „nowego" planu miejscowego. Decyzja o warunkach zabudowy, co podkreśla zarówno orzecznictwo sądów jak i Trybunał Konstytucyjny stanowi promesę, która jest zobowiązaniem organów państwa do wydania innej decyzji (..).

Podkreślić również trzeba, że zgodnie z art. 80 ust. 2 „uioś" właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania. Ustalenia tego planu są bowiem wiążąco zarówno dla organu gminy, który jest odpowiedzialny za kształtowanie ładu przestrzennego na terenie jej właściwości poprzez ten plan jak też dla wszystkich członków społeczności gminy, w tym inwestorów.

W tym miejscu organ odwoławczy pragnie przede wszystkim wyjaśnić, że treść wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego podlega analizie, przy czym ustalenia wynikające z danego wniosku nie stanowią bezpośredniej kopii (kalki) ustaleń w postaci warunków udzielanego danemu podmiotowi pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji.

W warstwie formalno-prawnej i merytorycznej treść zarzutów Mazowieckiego Towarzystwa Ochrony Ekosystemów w zakresie gospodarki odpadami należy odnosić do nie dość gruntowego zapoznania się z treścią decyzji wraz z jej załącznikami stanowiącymi jej integralną część oraz błędnym przyjęciem, że modułową instalację do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów, określoną w warunkach przedmiotowego pozwolenia zintegrowanego należy odnosić do wymogów literaturowych bądź też do nieobwiązującego już rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych. Warto także podkreślić, że omówione wcześniej modułowe podejście do instalacji MBP umożliwia na kanwie posiadanych przez danego przedsiębiorcę instalacji (urządzeń) i ciągów technologicznych do realizowania przetwarzania odpadów, a także do doposażania tej instalacji w kolejne jej moduły oraz inne elementy w tym wymianę poszczególnych elementów, modułów lub ciągów a także elementów towarzyszących np. w postaci zadaszenia.

Zauważyć przy tym należy, że poszczególne ciągi technologiczne w odniesieniu do współpracujących maszyn i urządzeń zostały w sposób prawidłowy wskazane zarówno w pozwoleniu (jak i we wniosku) oraz w konsekwencji do wymienionych rodzajów odpadów powstających (wytwarzanych) z danej części ciągu technologicznego instalacji. W oczywisty sposób część ciągu mechanicznego (rozdrabniacz wstępny, przesiewacz kaskadowo-dyskontowy, kabina sortownicza, separatory, rozdrabniacz końcowy, belownica kanałowa oraz system przenośników transportowych) oraz część biologiczna posadowione są w tzw. części zamkniętej, przy czym zamknięcie to wynika z konieczności zapewnienia prawidłowości przebiegu danego procesu lub jego części, a nie z danych literaturowych lub uprzednio obowiązujących wymogów prawa.

Wyjaśnić należy, że ustalenia w technologicznej części procesów zachodzących na instalacji są spójne z rodzajami wytwarzanych odpadów oraz dokonanymi w tym zakresie ustaleniami organu I instancji w odniesieniu do właściwości i składu oraz sposobu postępowania z odpadami, co obrazują poszczególne tabele załącznika do decyzji. W tym kontekście wskazać trzeba, że dane dotyczące ilości poszczególnych rodzajów odpadów wskazywane w odwołaniu przez Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów oraz prowadzonych w tym kontekście rozważań dotyczą maksymalnych mocy przerobowych, które w praktyce eksploatacyjnej nie są osiągane i co do zasady są mniejsze od maksymalnych mocy określonych w decyzji –pozwoleniu zintegrowanym.

Warto w tym miejscu wskazać, że organ I instancji dokonując w załączniku do decyzji wskazań rodzajów odpadów z poszczególnych ciągów technologicznych w ich objaśnieniach prawidłowo wskazał maksymalne ilości odpadów oznaczonych kodem 19 12 12 frakcji (podsitowej i nadsitowej) wraz z określeniem ilości tzw. „odpadów surowcowych" w wartości 6,67% liczonej w odniesieniu do ilości przetwarzanych zmieszanych odpadów komunalnych. Przyjęte przez organ I instancji ustalenia są zgodne z danymi dotyczącymi przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych w innych instalacjach mechaniczno -biologicznego przetwarzania odpadów funkcjonujących na terenie kraju i uzyskiwanej w tym zakresie ilości „odpadów surowcowych".

Konsekwentnie wskazać trzeba, że we wniosku o pozwolenie zintegrowane dla instalacji do mechaniczno-biologicznego przetwarzania muszą być wskazane oba w/w ciągi (mechaniczny i biologiczny), które łącznie tworzą instalację mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów komunalnych, a z taką dokumentacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

W przedstawionej we wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego technologii przetwarzania odpadów, która została prawidłowo i szczegółowo podana w analizowanej decyzji, kolejno wskazano poszczególne

etapy technologiczne wraz omówieniem ich przebiegu a także z przypisaniem im rodzajów odpadów wytwarzanych i przetwarzanych.
Dalej wyjaśnić trzeba, że podnoszona przez Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów kwestia dotycząca monitorowania poszczególnych etapów procesów, w tym wskazania badań dotyczących pozbawienia poszczególnych frakcji odpadów frakcji biodegradowalnej oraz badań dotyczących przepustowości poszczególnych modułów, nie znajduje odzwierciedlenia w wymogach prawa. Jednoznacznie podkreślić trzeba, że jedynie w odniesieniu do stabilizatu (odpadu o kodzie ex 19 05 99) ustawodawca wskazał w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 16 lipca 2015r. w sprawie dopuszczania odpadów do składowania na składowiskach (Dz.U. z 2015r., poz. 1277) parametry, które muszą być spełnione dla tego odpadu przy dopuszczaniu go do składowania. W zakresie monitorowania w/w odpadu, oraz wytwarzanego odpadu paliwa alternatywnego (odpadu o kodzie 19 12 10), Marszałek Województwa Mazowieckiego zawarł ustalenia w pkt XI ppkt 6 i 7 pozwolenia.
Zasadnym wydaje się stwierdzenie, że Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów nie zapoznało się z technologią biologicznego przetwarzania odpadów, w tym w szczególności przebiegu biosuszenia i biologicznej stabilizacji. Wskazać trzeba, że odpowiedź na zgłaszane w tym aspekcie wątpliwości znajdują się w treści udzielonego Spółce HETMAN pozwolenia zintegrowanego w części II pkt 3 ppkt 2lit. a –h.
W związku z powyższymi wyjaśnieniami stwierdzić należy, że w zakresie gospodarki odpadami przedmiotowe pozwolenie zintegrowane zostało wydane w sposób prawidłowy.

W zakresie gospodarki wodnej ustalono co następuje:

W ujednoliconej wersji wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego (str. 9, 87) podano, że instalacja jest zaopatrywana w wodę z lokalnej sieci wodociągowej, a zapotrzebowanie na wodę na poszczególne cele obejmuje:
- cele socjalno-bytowe – ok. 300 m^3/rok,
- prace porządkowe na terenie zakładu – ok. 48 m^3/rok,
- mycie pojazdów – ok. 480 m^3/rok,
- wykorzystanie do procesu biologicznego przetwarzania odpadów – ok. 320 m^3/rok.

Jednocześnie wnioskodawca stwierdza, że „woda na potrzeby funkcjonowania samej instalacji jest wykorzystywana jedynie ze zbiornika odparowywalnego. Maksymalną roczną ilość pobraną ze zbiornika szacuje się na 320 m^3."

W tym samym dokumencie na str. 10 podano, że woda będzie wykorzystywana na potrzeby:
- socjalno-bytowe ok. 300 m^3/rok,
- w instalacji p-pożarowej,
- do prowadzenia prac porządkowych na terenie firmy ok. 48 m^3/rok,
- w procesie biologicznego przetwarzania odpadów ok. 320 m^3/rok,
- stanowiska do mycia pojazdów ok. 480 m^3/rok.

Wnioskodawca wskazał jednocześnie, że „do procesów biologicznego przetwarzania woda pobierana będzie ze zbiornika odparowywalnego, stanowiącego jednocześnie zbiornik przeciwpożarowy".

Z kolei na str. 28 znajduje się informacja o zapotrzebowaniu na wodę na potrzeby:
- socjalno-bytowe ok. 300 m^3/rok,
- prac porządkowych na terenie zakładu w ilości ok. 21 m^3/rok,
- w procesie biologicznego przetwarzania odpadów ok. 320 m^3/rok,
- stanowiska do mycia pojazdów ok. 480 m^3/rok.

Natomiast organ I instancji w decyzji (pkt V) wskazał na zużycie wody w ilości 368 m^3/rok, w tym na mycie urządzeń i obiektów instalacji – 48 m^3/rok oraz na wspomaganie procesu biologicznego przetwarzania odpadów – 320 m^3/rok.

Jak wynika z powyższego zestawienia w decyzji została pominięta woda zużywana do mycia pojazdów. Należy też zauważyć, że wnioskodawca wskazał na znajdujące się na terenie zakładu miejsce/stanowisko mycia pojazdów oraz na zapotrzebowanie wody na ten cel, natomiast organ I instancji w uzasadnieniu decyzji wskazał, że „mycie własnego taboru samochodowego prowadzone jest w myjniach zewnętrznych, na których usługi prowadzący instalację posiada umowę zawartą na czas nieokreślony". Jednocześnie organ wskazując na protokół kontroli Nr OS 234/2015 Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska przywołuje zapisy w dokumentacji: Dziennik Budowy – Rozbiórki nr 176/N/2012 wydany dla budowy parkingu bazy transportowej z miejscem do mycia i dezynfekcji, realizowanej na podstawie pozwolenia na budowę wydanego przez Starostę Pruszkowskiego. Miejsce do

mycia pojazdów jest też zaznaczone na planie zagospodarowania terenu zakładu, zamieszczonym we wniosku o wydanie pozwolenia.

Jednoznacznego wyjaśnienia wymaga więc, czy na terenie instalacji jest eksploatowana myjnia do mycia pojazdów/pojemników, bowiem od tego zależy konieczność ujęcia w pozwoleniu informacji o ilości wody zużywanej na ten cel, jak też sprawa sposobu oszacowania ilości wody wykorzystywanej do mycia urządzeń i obiektów instalacji - jak wskazał organ, bądź też do innych celów porządkowych, jak podaje wnioskodawca. Kwestie te są istotne z punktu widzenia regulacji rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 11.01.2013r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości (Dz. U. z 2013 r. poz. 122), a w szczególności § 4: *„W zakresie utrzymania odpowiedniego stanu sanitarnego pojazdów i urządzeń należy zapewnić, aby:*
1) urządzenia, o których mowa w § 3 pkt 3, były utrzymane we właściwym stanie technicznym i sanitarnym;
2) pojazdy i urządzenia były zabezpieczone przed niekontrolowanym wydostawaniem się na zewnątrz odpadów, podczas ich magazynowania, przeładunku, a także transportu;
3) pojazdy i urządzenia były poddawane myciu i dezynfekcji z częstotliwością gwarantującą zapewnienie im właściwego stanu sanitarnego, nie rzadziej niż raz na miesiąc, a w okresie letnim nie rzadziej niż raz na 2 tygodnie".

W przypadku eksploatowania myjni na terenie zakładu należy uzupełnić wniosek o informacje, w jaki sposób oszacowano ilość wody zużywanej: do mycia pojazdów/kontenerów (jak jest ich liczba, czy są myte również kontenery/pojemniki na odpady), a także do prac porządkowych, bowiem podano różne ilości wody na ten cel (należy domniemywać, że chodzi tu też o wodę wykorzystywaną na potrzeby utrzymania czystości w halach – mycie posadzek/ścian oraz urządzeń).

Ponadto trzeba zauważyć, że wnioskodawca we wniosku podaje, iż dysponuje dwoma zbiornikami odparowywalnymi - do zbiornika o pojemności całkowitej 378 m^3 trafiają „odcieki z placu parkingu i myjni oraz ścieki deszczowe z hal", natomiast do zbiornika o pojemności całkowitej 810 m^3 „odcieki z placu parkingu i myjni." Z powyższego wynika, że do zbiorników trafiają wody opadowe oraz ścieki przemysłowe z myjni, a zatem wykorzystywanie tej mieszaniny na potrzeby związane z instalacją nie może być utożsamiane z wykorzystywaniem wody zakupionej od podmiotu eksploatującego wodociąg.

W kontekście powyższych rozbieżności istnieje konieczność jednoznacznego ustalenia prognozowanej ilości wody (a nie ścieków) wykorzystywanej na potrzeby instalacji, stosownie do art. 208 ust. 2 pkt 1 lit. d) oraz art. 211 ust. 6 pkt 8 ustawy Prawo ochrony środowiska.

W zakresie gospodarki ściekowej ustalono co następuje:

W pkt VIII decyzji organ I instancji określił „ilość, stan i skład ścieków niewprowadzanych do wód lub do ziemi". Stosownie do dyspozycji art. 211 ust. 6 pkt 7 Poś pozwolenie zintegrowane powinno określać „ilość, stan i skład ścieków przemysłowych, o ile ścieki nie będą wprowadzane do wód lub do ziemi", co - jak wynika z art. 208 ust. 2 pkt 1 lit. d) ww. ustawy określającego zawartość wniosku - ma stanowić informacje prognozowane. Powyższe oznacza, że wymagane informacje dotyczą ilości i jakości wszystkich ścieków przemysłowych powstających w związku z eksploatacją instalacji, będącej przedmiotem pozwolenia zintegrowanego. Wątpliwości organu odwoławczego budzi podana ilość ścieków. Organ I instancji w decyzji podał jedynie, że: „Instalacja jest źródłem ścieków przemysłowych w postaci ścieków z mycia urządzeń i nawierzchni obiektów instalacji oraz odcieków technologicznych z procesu przetwarzania biologicznego, odprowadzanych do szczelnego, bezodpływowego zbiornika o pojemności 10 m^3 (...). Ilość ścieków wynosi 730 m^3/rok". Należy zauważyć, że organ określił tylko ilość ścieków przemysłowych odprowadzanych do zbiornika bezodpływowego, natomiast pominął ilość ścieków ze stanowiska do mycia pojazdów, które również są ściekami przemysłowymi, a zatem powinny być ujęte w pozwoleniu oczywiście, jeżeli pojazdy/kontenery są myte we własnej myjni. Ponadto zarówno wniosek, jak i decyzja nie opisują bilansu ścieków wytwarzanych w związku z prowadzoną instalacją, stąd nie ma możliwości zweryfikowania tych danych. Mając jednakże na uwadze podaną w decyzji ilość wykorzystywanej wody na potrzeby instalacji (368 m^3/rok) do mycia urządzeń i obiektów instalacji (48 m^3/rok) oraz wspomagania procesu biologicznego przetwarzania odpadów (320 m^3/rok), to ilość ścieków podana w decyzji (730 m^3/rok), dwukrotnie większa od ilości wykorzystywanej wody, jest nieuzasadniona i wymaga wyjaśnienia.

Odpowiadając na zarzuty Mazowieckiego Towarzystwa Ochrony Ekosystemów stwierdzono co następuje:

- pkt 24 - opis stosowanej technologii został przedstawiony w pkt II.4 decyzji, w tym w odniesieniu do biologicznej stabilizacji tlenowej w pkt II.4.d, w którym jednoznacznie zapisano: „urządzenie to podczas wypełniania reaktorów umieszcza w masie odpadów przewód służący do nawadniania odpadów w tunelach…";
- pkt 25 - Towarzystwo zarzuciło, że „w analizach dot. ścieków nie ujęto ścieków w zwiększonej ilości wynikających z nawadniania odpadu w procesie stabilizacji" – zarzut nie jest zrozumiały - zwiększenie ilości ścieków musiałoby nastąpić w stosunku do jakiegoś stanu poprzedniego, a wnioskodawca określił ilość ścieków przemysłowych z hali biologicznego przetwarzania i hali sortowni, która obejmuje wszystkie ścieki powstające w tych obiektach.
- pkt 30 – zgadzam się z zarzutem, o czym pisałam powyżej;
- pkt 33 – zarzut dotyczący braku w decyzji informacji na temat zagospodarowania ścieków gromadzonych w zbiorniku bezodpływowym oraz konieczności posiadania przez właściciela instalacji pozwolenia i umowy na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych, będących własnością innych podmiotów, ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego nie jest zasadny.

Organ I instancji w pkt VIII decyzji nie określał, jak twierdzi Towarzystwo, warunków dotyczących wytwarzania ścieków przemysłowych, a wyłącznie – stosownie do art. art. 211 ust. 6 pkt 7 „poś „ ilość, stan i skład ścieków przemysłowych, o ile ścieki nie będą wprowadzane do wód lub do ziemi". Podał również, że ścieki będą odprowadzane do szczelnego zbiornika bezodpływowego o pojemności 10 m^3 skąd będą wywożone do oczyszczalni ścieków. Należy wyjaśnić, że z art. 389 pkt 2 ustawy z dnia 20.07.2017 r. Prawo wodne (Dz. U. 2017r., poz. 1566 ze zm.) w związku z art. 34 wynika obowiązek posiadania pozwolenia wodnoprawnego na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych będących własnością innych podmiotów ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1. Ponadto, zgodnie z art. 407 ust. 5 ww. ustawy, zgodę właściciela urządzeń kanalizacyjnych, do których są wprowadzane ścieki przemysłowe zawierające substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego dołącza się do wniosku o wydanie ww. pozwolenia wodnoprawnego. Zatem powyższe wymagania dotyczące obowiązku posiadania pozwolenia wodnoprawnego, jak i dokumentów dołączanych do wniosku o jego uzyskanie wynikają wprost z przepisów prawa, a tym samym organ nie miał podstaw, aby je w decyzji przytaczać. Żaden też przepis ustawy „poś" nie uzależnia wydania pozwolenia zintegrowanego od uprzedniego uzyskania innego pozwolenia, nawet jeżeli jego posiadanie jest wymagane stosownymi przepisami, a ponadto ustawa ta wprost określa zawartość wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego oraz jego załączniki. We wniosku zawarto informację o posiadanym ww. pozwoleniu wodnoprawnym dla ścieków przemysłowych wywożonych do oczyszczalni ścieków w Józefowie, eksploatowanej przez Przedsiębiorstwo Gospodarki Wodno-Ściekowej GEA-NOVA Sp. z o.o..

Towarzystwo sformułowało również zarzut pominięcia przez organ I instancji rozporządzenia Dyrektora RZGW w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2015 r. w sprawie ustalenia warunków korzystania z wód regionu wodnego Środkowej Wisły (Dz. Urz. Woj. War-Maz. poz. 1408), obowiązujące do dnia 22.12.2021 r., które – zdaniem Towarzystwa - wiązało organ przy wydawaniu pozwolenia zintegrowanego.

Organ odwoławczy pragnie zauważyć, że ustawa „poś", w przepisie art. 211 ust. 6 pkt 7, jednoznacznie stanowi o określeniu w pozwoleniu zintegrowanym ilości, stanu i składu ścieków przemysłowych, o ile ścieki nie będą wprowadzane do wód lub do ziemi. Ponadto, jak wskazuje samo Towarzystwo, ww. rozporządzenie jest ściśle związane z wprowadzaniem ścieków do wód lub do ziemi, a z taką sytuacją w analizowanej sprawie nie mamy do czynienia, stąd organ I instancji prawidłowo zastosował art. 211 ust. 6 pkt 7 „poś". Tym samym nie mają w przedmiotowej sprawie zastosowania przepisy rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. poz. 1800), obowiązujące do dnia wejścia w życie nowego rozporządzenia w tej sprawie, jak również ww. rozporządzenia Dyrektora RZGW w Warszawie i wbrew twierdzeniu Towarzystwa ich regulacje w tej sprawie nie wiążą organu wydającego pozwolenie zintegrowane.

Organ I instancji określił w decyzji miejsca i sposób magazynowania odpadów dopuszczonych do przetwarzania, jak i wytwarzanych, które muszą być przestrzegane. Wskazał, że są to miejsca wyznaczone w hali sortowni, w hali biologicznego przetwarzania lub w hali namiotowej (betonowe boksy, kontenery, pojemniki). Hale sortowni i biologicznego przetwarzania są zadaszone, posiadają utwardzone, szczelne podłoże o grubości 35 cm z systemem ujmowania i odprowadzania odcieków do zbiornika bezodpływowego, a odpady są zabezpieczone przed wpływem czynników atmosferycznych. Hala namiotowa, z zadaszeniem z materiału brezentowego oraz ścianami z płyt stalowych, o podłożu grubości

51 cm będzie służyć do magazynowania głównie odpadów surowcowych, zabezpieczonych przed wpływem czynników atmosferycznych.

Kolejno w zakresie ochrony powietrza stwierdzono co następuje:
Z akt sprawy wynika że, mechaniczne przetwarzanie, w tym sortowanie zmieszanych odpadów komunalnych prowadzone jest w jednej hali, a biologiczne przetwarzanie w drugiej hali. Odprowadzanie powietrza z hali sortowni następuje za pomocą odciągów miejscowych znad linii sortowniczej przez dwa wentylatory dachowe, po uprzednim odpyleniu i rozdzieleniu na dwa strumienie gazów. Redukcja emisji pyłu ma miejsce na filtrach w modułowym odpylaczu klasy M5 (średnia skuteczność filtra tej klasy wynosi 40-60 % dla cząstek o średnicy 0,4 µm według normy PN EN 779:2012). Zastosowane w części biologicznej instalacji MBP polietylenowe tunele (rękawy), umieszczone po dwa w sześciu betonowych reaktorach, zapewniają hermetyzację prowadzonych w nich procesów suszenia i biostabilizacji odpadów. Napowietrzanie, nawadnianie i przerzucanie wsadu także jest prowadzone wewnątrz tuneli. Odprowadzanie gazów procesowych z tuneli do powietrza, następuje przez dwa biofiltry kontenerowe. Wentylacja hali biologicznego przetwarzania odbywa się przez znajdujące się w niej wentylatory służące do napowietrzania wsadu w tunelach oraz przez sześć wentylatorów dachowych wyposażonych w filtry węglowe. Węgiel aktywny jest bardzo dobrym materiałem adsorpcyjnym dla wielu substancji, w tym złowonnych. Wyciąganie zanieczyszczonego powietrza z hali sortowni i z hali biologicznego przetwarzania jest dobrym rozwiązaniem, ponieważ utrzymywane jest wówczas podciśnienie, co zapewnia szczelność hal i uniemożliwia niekontrolowaną emisję. Ponadto w obu halach stosuje się metodę suchej dezodoryzacji w celu ograniczenia uciążliwości zapachowych. Metoda ta polega na rozpylaniu preparatów, które optymalnie wiążą się z odorowymi substancjami (związkami siarki i azotu) obecnymi w procesie przetwarzania odpadów komunalnych.

Oddziaływanie instalacji ze względu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza wnioskodawca przedstawił, posługując się obliczeniami poziomów substancji w powietrzu, które zostały wykonane dla emisji zorganizowanej i niezorganizowanej ze wszystkich instalacji znajdujących się na terenie zakładu, przedstawionych na planie załączonym do wniosku. Uwzględniono ponadto emisje ze spalania paliw w silnikach maszyn roboczych i pojazdów poruszających się po terenie zakładu i wewnątrz hal. Obliczenia oparto na pewnych założeniach, m.in. co do wielkości emisji i czasu pracy instalacji, rzutujących na uzyskane wyniki obliczeń. Wyniki porównano z dopuszczalnymi poziomami substancji w powietrzu i wartościami odniesienia, określonymi odpowiednio w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2012 r., poz. 1031) i rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. Nr 16, poz. 87), i stwierdzono, że są dotrzymane normy określone w tych rozporządzeniach.

Zgodne z art. 211 ust. 1 i art. 224 ust. 2 pkt 1 „poś", w zaskarżonej decyzji określono wielkości dopuszczalnej emisji z hali sortowni i hali biologicznego przetwarzania, jako źródeł powstawania emisji na skutek prowadzonych w nich operacji i procesów, oraz dla każdego emitora, którymi są wentylatory dachowe. Parametry tych emitorów wysokość 11,5 m oraz wymiary przekroju 1185×1185 mm zostały określone w decyzji zgodnie z informacją przedstawioną w uzupełnieniu wniosku z grudnia 2016 r. Organ pierwszej instancji natomiast nie ustalił wielkości dopuszczalnej emisji z procesów biologicznego przetwarzania, powołując się na art. 202 ust. 2a pkt 1 ww. ustawy i uznając emisję z biofiltrów za emisję niezorganizowaną.

Organ odwoławczy ma zastrzeżenia co do ustaleń w zakresie ochrony powietrza.

Wyjaśnienia wymaga kwestia obudowy biofiltrów. Wnioskodawca wskazuje na biofiltry kontenerowe, ale w obliczeniach poziomów substancji w powietrzu uwzględnia je jako emitory powierzchniowe, z których emisja ma charakter emisji niezorganizowanej, czyli następuje bez pośrednictwa przeznaczonych do tego celu środków technicznych. Oczyszczone gazy z biofiltrów kontenerowych zwykle są odprowadzane do powietrza przez odpowiednie kominki, w przeciwieństwie do biofiltrów powierzchniowych, z których emisja następuje z całej otwartej powierzchni. Ustalenia w tym zakresie są istotne zwłaszcza ze względu na rozstrzygnięcie co do potrzeby określenia wielkości dopuszczalnej emisji z części instalacji, w której zachodzą procesy biologicznego przetwarzania odpadów, i z biofiltrów.

Następna kwestia wymagająca wyjaśnienia to wielkości emisji poszczególnych substancji. Dotyczy to w szczególności emisji z hali biologicznego przetwarzania uwzględniającej wyłączenie emisję z silników i z magazynowania frakcji podsitowej przeznaczonej do biologicznego suszenia. Tymczasem w tej hali poza biologicznym przetwarzaniem odpadów i magazynowaniem frakcji podsitowej ma miejsce

magazynowanie innych odpadów, w tym odpadów po procesie biosuszenia, a także przesiewanie odpadów po procesach biosuszenia i biostabilizacji.

Należy też zwrócić uwagę, że substancje powstające wskutek rozkładu odpadów biodegradowalnych, stanowiące o uciążliwości zapachowej, występują na każdym etapie procesu przetwarzania odpadów w przedmiotowej instalacji MBP. Stąd trzeba zakwestionować wniosek, w którym wskazano inne substancje wprowadzane do powietrza z biologicznego przetwarzania odpadów, a inne z hal. Nie jest zasadne pominięcie emisji z hal disiarczku dimetylu oraz innych substancji uwzględnionych w obliczeniach jako emitowanych przez biofiltry, a z biologicznego przetwarzania odpadów – emisji siarkowodoru i merkaptanów.

W związku z domaganiem się przez Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów nałożenia na prowadzącego instalację obowiązku wykonywania pomiarów emisji ze wszystkich emitorów, należy zauważyć, że dający taką możliwość art. 188 ust. 3 pkt 5 ustawy „poś" ma charakter fakultatywny. Organ może nałożyć taki obowiązek, jeżeli przemawiają za tym szczególne względy ochrony środowiska. Natomiast w myśl przepisów art. 211 ust. 1 i art. 224 ust. 1 pkt 2 „poś", w pozwoleniu zintegrowanym powinna zostać uregulowana sprawa usytuowania stanowisk do pomiaru wielkości emisji w zakresie gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza. Decyzja musi być wykonalna, a więc w indywidualnej sprawie ustalenia w zakresie usytuowania stanowisk pomiarowych powinny uwzględniać z jednej strony wymagania przepisów ustawy, z drugiej zaś strony – specyfikę i uwarunkowania techniczne związane z eksploatacją instalacji. W przedmiotowej sprawie jednak ani wnioskodawca, ani organ pierwszej instancji nie podali powodu zainstalowania króćców pomiarowych tylko na jednym emitorze (EHB1).

W zakresie ochrony środowiska przed hałasem, zważono co następuje:
Ustalenie akustycznego oddziaływania na środowisko rozważanego przedsięwzięcia wymaga łącznego określenia oddziaływania istniejącej i projektowanej części zakładu. W przypadku części istniejącej generalnie wymagane są pomiary, przy czym powinny to być pomiary dokładne a nie wstępne jak ma to miejsce w rozważanej sprawie. Ponadto należy wskazać, że jakkolwiek, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. z 2014 r., poz. 1524) funkcjonuje metoda pomiarów cząstkowych, to w ocenie organu II instancji, wykonywanie w rozważanej sprawie pomiarów cząstkowych w trzech 10-cio sekundowych przedziałach czasu jest niewłaściwe z merytorycznego punktu widzenia zważywszy, że badane urządzenia/instalacje emitują hałas zmienny w czasie. Takie trzy pomiary cząstkowe, trwające po 10 sekund każdy, można wykonywać wyłącznie w przypadku źródeł emitujących hałas o stałym poziomie. Poza tym brak jest szkicu obrazującego lokalizację punktów pomiarowych, a źródła hałasu wymienione w tabeli na str. 122 i 123 „Ujednoliconej wersji wniosku... „ nie korespondują z załącznikiem nr 2, do którego wnioskodawca odsyła w przedmiotowej materii. W świetle powyższego pomiary wstępne nie mogą być uznane za pomiary odzwierciedlające faktyczne oddziaływanie istniejących źródeł hałasu. Trudno też jest ustosunkować się do prawidłowości przyjętej do obliczeń izolacyjności RA1 ścian, stropu i okien budynku skoro wnioskodawca nie określa konstrukcji tych przegród a jedynie cytuje wartości określające ich izolacyjność w ślad za bazą danych Instytutu Techniki Budowlanej. Także brak jest jednoznaczności co do przyjętych mocy poszczególnych źródeł hałasu oraz graficznego zobrazowania zasięgu akustycznego oddziaływania na środowisko rozważanego przedsięwzięcia.

W tym miejscu, odnosząc się do wniosku Stowarzyszenia „Szpaler" należy również wyjaśnić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów podstawowym trybem weryfikacji decyzji nieostatecznej jest postępowanie odwoławcze. Jeżeli zatem od decyzji organu I instancji zostało wniesione odwołanie , to powinno być ono załatwione w trybie przepisów k.p.a. o odwołaniach. Tryb odwoławczy ma bowiem w przepisach k.p.a. pierwszeństwo przed trybem nadzoru.

Za zasadne należy uznać wyjaśnienia Marszałka Województwa Mazowieckiego w kwestii usytuowania przedmiotowej instalacji w szczególności w aspekcie informacji udzielanych przez RZGW w Warszawie i przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej.

Natomiast ze względu na fakt, że w wyniku analizy przedmiotowej dokumentacji stwierdzono konieczność przepracowania przez Spółkę HETMAN wniosku w omówionych powyżej aspektach merytorycznych uznano, iż decyzję organu I instancji należy uchylić a sprawę udzielenia jej pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie omawianej instalacji przekazać do ponownego rozpoznania.

Wskazać również trzeba, że organ odwoławczy może wydać decyzję kasacyjną, o której mowa w art. 138 § 2 k.p.a., tylko wówczas, gdy spełnione są przesłanki wymienione w zdaniu pierwszym in fine tego ostatniego przepisu, tj. wówczas, gdy organ pierwszej instancji albo w ogóle nie przeprowadził

postępowania wyjaśniającego, albo przeprowadzone postępowanie wyjaśniające nie jest wystarczające do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy i jednocześnie brak jest podstaw do zastosowania przez organ odwoławczy przepisu art. 136 k.p.a., tj. przeprowadzenia przez organ dodatkowego postępowania dowodowego.

W ocenie organu odwoławczego taka sytuacja nastąpiła w przedmiotowej sprawie. Otóż jak wskazano powyżej, w szczególności w aspekcie ochrony środowiska przed hałasem, organ I instancji analizując przedłożoną w sprawie dokumentację skupił swoją uwagę na istniejącej części eksploatacji instalacji, pomijając w istocie jej projektowaną rozbudowę tj. zainstalowanie w przyszłości drugiej linii technologicznej czyli tzw. doposażenia z dniem 31 grudnia 2019r. hali sortowni w analogiczną do funkcjonującej linię technologiczną.

Wprawdzie Marszałek Województwa Mazowieckiego (str. 4 akapit 1 pozwolenia zintegrowanego) zawarł informację, w której określił wyłącznie na podstawie wniosku, że „uruchomienie drugiej linii nie wpłynie na pozostałe zapisy decyzji w tym m. in. na ilość kierowanych do przetwarzania i wytwarzania odpadów", niemniej jednak poza tą informacją nie poczynił wyjaśnień odnoszących się do parametrów emisji po uruchomieniu drugiej linii technologicznej.

W opinii organu odwoławczego kwestia ta powinna być przedmiotem wyjaśniania w odniesieniu do wszystkich parametrów emisyjnych w taki sposób, aby po ewentualnym uruchomieniu drugiej linii sortowniczej brak było jakichkolwiek wątpliwości jakie emisje zostały określone dla instalacji po jej doposażeniu i to niezależnie od tego, że brak tej linii w chwili obecnej może (teraz i w przyszłości) budzić zastrzeżenia podczas kontroli warunków jej eksploatacji.

Wobec powyższego orzeczono jak we wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, jednakże stronie niezadowolonej z treści decyzji służy sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Ministra Środowiska, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wpis od sprzeciwu wynosi 200 zł. Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów albo o przyznanie prawa pomocy, na zasadach określonych w art. 239-262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm.).

Otrzymują:
1. [redacted] – pełnomocnik PU „HETMAN" Sp. z o.o.,
2. Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów, ul. Spokojna 19B, 05-480 Karczew,
3. Stowarzyszenie „Szpaler", ul. Sochaczewska 84, Macierzysz, 05-850 Ożarów Mazowiecki,
4. [redacted] – pełnomocnik Stowarzyszenia „Zieloni Rzeczypospolitej" Zarząd Regionu Mazowsze,
5. Stowarzyszenie „Projekt Raszyn", ul. Mieszka I nr. 1, 05-090 Raszyn,
6. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie KZGW, ul. Grzybowska 80/82, 00-844 Warszawa,
7. Marszałek Województwa Mazowieckiego,
8. a/a.